

AZ
ASSZONYY
VERVE

T A K Á C S H A J N A L

HÁTTÉR KIADÓ
Budapest
Alapítva 1987-ben

© TAKÁCS HAJNAL, 2014

© HÁTTÉR KIADÓ, 2014

A borítót és a kötetet tervezte
KOVÁCS GYÖRGY - JURIKOV.COM

ISBN 978 615 512 432 7

*Köszönet a Független Újságírók Szövetségének támogatásáért,
az Újrakezdés Csoport tagjainak együttműködéséért,
és mindazoknak, akik támogattak utam során.*

ELŐSZÓ

Kiből lesz bántalmazott, ki a veszélyeztetett réteg?

Minden bizonnyal azok az emberek, akiknek az önbecsülésük romokban van – de legalábbis sérült. Rossz mintát hoznak magukkal, találkoztak életük során a bántalmazással – vagy egyszerűen semmibe vették őket életük során.

Vannak olyanok is, akik egyszerűen csak idealisták: hisznek az édenkerti viszonyokban.

Azonban ezek a viszonyok nem érvényesek ebben a testiséggel és bűnnel megkötözött világban.

A bántalmazók előszeretettel választanak legyengült alanyokat, magányos, barátok nélküli embereket, akiket kiszipolyozva saját maguk álságos hatalmát növelhetik.

A világunk tele van potenciális áldozatokkal.

Olyan emberekkel, akik maguk sem hinnék, hogy egyszer, egy szép napsütéses napon találkoznak azzal a lénnel, aki örökre megváltoztatja életüket.

Az, hogy ki éli túl és ki hal bele – talán kegyelem kérdése.

Arról pedig, hogy mi az az ember feletti és mégis annyira emberi tulajdonság, ami túlélésre készíti őket: titok.

Ne keress válaszokat.

Ne akard megérteni.

Ne akarj ítélkezni.

Nyisd ki a szíved és a tudatod: az pont elég lesz.

Mire a könyv végére érsz, te sem leszel biztos abban, hogy mindent jól csinálsz.

Ne folytasd az olvasást, ha nem akarsz látni a világ periferiájára szorult létet.

Ne olvas tovább, ha nem vagy kész kilépni a komfortzónából.

Most csukd be a könyvet, ha abban a világban akarsz maradni, ahol eddig voltál.

Viszont olvas tovább, ha tudni akarsz emberi mélységekről és magasságokról.

Olvas tovább, ha meg akarsz ismerni az emberi nagyságot, a döntés hatalmát, a túlélés varázslatos erejét, a hitet és az újrakezdés szépségét.

Látni fogod az erőt és a kétségbeesett küzdelmet, amiből új élet sarjad.

Túlélőkről fogsz olvasni – emberekről, akik ráléptek a gazokkal elfedett *másik* útra.

Arra az útra, amit szeretnek elhazudni, mert az emberség egy olyan fokát képviseli, amit a ma legyengített társadalma nem bír elviselni.

Olyan világról fogsz olvasni, amiről nem hiszed, hogy igazából létezik. De itt egyik történet sem fikció. Nem a fantázia írta, hanem maga az élet.

Ne akard tudni, amit mi tudunk. Ha mégis tudod, akkor üdv a klubban!

A bántalmazók ebben a könyvben főként férfiak. Az erőszaktevő tulajdonságai azonban nemtől függetlenek, így ilyenféle lényeket a nők között is találsz.

Egyszerű lenne a képlet, ha a bántalmazó kapcsolat egyből egy pofonnal indulna. Mert azt szó szerint a bőrödön érzed. De mire a tested érzi a fájdalmat, addigra a lelked már elgyötört.

Nem úgy kezdődik, ahogy hinnéd.

Nem azok osztják a pofonokat, akikből kinéznéd – és nem azok a bántalmazottak, akikről egyszerű és kényelmes feltételezni.

Hétköznapi és hihető módon indul.

Bárki lehet áldozat.

AZ ASSZONY VERVE

Az én történetem happy end.

Egyszerű, hétköznapi sztori egy szerencsésnek mondható befejezéssel, amibe nem halt bele senki sem. Sem én, sem a bántalmazó.

Nem az én történetem a megrázó, hanem a nyúl üregének a mélysége, amit ezután találtam.

Könyvem célja nem az, hogy elvegyem a reményt és a hitet mindenkitől, amit egy szebb és működőképesebb világról vagy akár egy jó párkapcsolatról dédelget.

Nem célom a nők megijesztése, sem a férfiak felbosszantása.

Én csupán annyit állítok, hogy ezzel a társadalommal rohadt nagy probléma van.

Könyvem célja az, hogy felnyissam az emberek szemét, hogy kimondjam azt, amiről nem beszél senki – vagy ha igen, akkor eldugott netes fórumokon, zárt közösségben.

Tényeket fogok írni.

Azt fogod olvasni, amit soha nem akartál.

Tudni fogsz arról, amiről soha nem akartál.

Erőszakról, agresszióról, incestusról fogok írni.

Elrontott, megnyomorított életekről.

Meg fogod érteni, hogy az a furcsa kislány a buszon miért bámul olyan megtörten és szomorúan a semmibe, pedig még csak nyolc éves.

Érteni fogod, hogy az a kisfiú az oviban miért olyan agresszív.

Meg fogod érteni, hogy az a hisztis kurva miért kapja fel minden apróságra a vizet.

Máshogy fogod látni a világot.

Meg fogod látni a gyengékben az erőt és az erősekben a gyengeséget.

Ha nyitott vagy, akkor a könyv végére érve te már egy másik ember leszel. Olyan ember, aki nem tud többé szótlánul elmenni az igazágtalanság és az elnyomás mellett. Olyan ember, aki nem csak álmodozni fog a „majd egyszer minden rendbe jön” elvén egy szebb világról, hanem olyan, aki hozzáteszi a maga módján azt a keveset is azért, hogy az ne csak álom legyen.

Ha meg akarod, akkor meg fogod látni, hogy a sorok olvasása közben felvetődött kérdésed, hogy „miért hagyja”, vagy éppen meggyőződéses kijelentésed, hogy „velem ez nem történhet meg”, értelmüket veszítik majd.

Helyettük a „hogyan történhetett” kérdést teszed fel, és gondolkodni kezdesz majd, hogy *te* mit tehetsz azért, hogy a helyzet változzon.

Azt akarom, hogy a könyv végére megértsd, hogy minden mindennel összefügg.

Akarom, hogy lásd: semmi sem történik véletlenül. Hogy mindennek oka van. Akció és reakció az egész élet.

Erőt akarok adni a gyengéknek, biztatást az elnyomottaknak, bebizonyítani, hogy a lehetetlen nem létezik.

Olyan történeteket fogsz olvasni, amiről a mostani tudásod szerint azt hiheted, hogy fikció.

Egy évvel ezelőtt még én sem hittem volna el. A saját történetemet alig hiszem... De ha végig nézek a mostani otthonomon, és

érezem a kezemben a zsibbadást, a mellkasomon a fájdalmat és az egyedüllét magányát – akkor tudatosul: igenis megtörtént. Ez a tapasztalás nyitotta fel a szemem.

Veled nem kell, hogy megtörténjen... csak nyisd ki a tudatod!

*

Szerelemnek indult.

Pár elrontott kapcsolat után új reményekkel telve, barátokra hallgatva, hogy „ne mindig ugyanazt a típust keresd, láss másban is fantáziát”, ismét nyitottnak éreztem magam, hogy második válásom kövéből kihúzott Excalibur kardommal belevágjak a társkeresés gordiuszi csomójába.

Egy neten összekukázott szeplős, vöröses, kölökképű figurára esett választásom, akinek a profilképe meggyőző volt, hiszen egy kislány volt a nyakában...

Szeretem a gyerekeket. Nem megenni, ahogy sokan szeretik. Nem úgy, ahogy sok felnőtt, aki a hatalmát fitogtatva leuralja és elnyomja őket – hanem úgy, mint aki az élet csodájaként tekint rájuk.

A gyerekek szerintem azért születnek a világra, hogy emlékeztessenek minket mindarra a számtalan lehetőségre, amire képesek vagyunk.

Mindegyik egy csoda. Önálló jellemmel, ami pici koruk óta látszik. Ajándékok, akiktől tanulnunk kellene.

Mégis, ahogy hülyülünk elfele, elveszítjük az igazi kapcsolatot a mindenséggel, és a legjobb tudásunk szerint élve és viselkedve is mérgezzük őket. Egészen addig, amíg annyira le nem gyilkoljuk a

született csodát, hogy már azt is elfelejtjük: az ő életre hívásukkal akartuk megmenteni a jobb a világba vetett reményt.

Azt hittem – sőt kifejezetten ilyet kerestem –, hogy akinek gyereke van, az egyfajta felelősséggel, éretten kezeli az életet.

Tévedtem.

Nem csak ebben, másban is. A tévedéseim – mint a legtöbb ember – én is idővel tapasztalatnak kezdtem becézni.

A tapasztalat, amiről írok, súlyos testi sértéssel, anyagi, erkölcsi veszteséggel és egy műtéttel végződött.

*

Negyvenfelé, két válasz után az ember már azt hiszi, hogy minden buktatót ismer.

Regisztráltam egy internetes társkeresőre, ahol nagyon komoly castinggal leversenyeztettem egy rakás önkéntest, aki nagyon szívesen megdugott volna.

Választásom egy olyan figurára esett, aki tisztelettudó mértékletességgel írt nekem levelet, tudatva, hogy látja ám ő, hogy sokkal jobbat érdelek nála, de ha mégis találkoznék vele, akkor ő megelégszik pár baráti beszélgetéssel is, hisz én – mint jelenség – annyira kitűnök a többi sablonos csaj közül, hogy már az is megtiszteltetés, hogy levelét elolvasom.

Most őszintén: kell egy magányos, társfüggő nőnek ennél jobb duma egy normális kinézetű pasitól?

Kilóra megvett...

Találkoztunk.

Érdekes, hogy az első benyomásom az volt, hogy „na, ezt biztosan nem”.

Mégis beültünk egy helyre, beszélgettünk, és akkor még nem tűnt fel, hogy az első alkalommal miért kerül szóba a fű.

Nincs baj ezzel a témával, ha valaki botanikus vagy kertész, de ő csak egy egyszerű elvált férfi volt, aki az egyik nagy multicégnél jó pozíciót tölt be.

Pár randi után már tudtam, volt feleségénél milyen vagyont hagyott hátra, a nettó fizetését is elmondta, pedig nem kérdeztem – nálam ezek akkor, abban a helyzetben mellékes információk voltak –, sőt, a bizalom mértékeként értékeltem.

Később ezeknek igen fontos jelentősége lett.

Ahogy az lenni szokott, egyre többet beszélünk telefonon (nagyon megnyerő volt az orgánuma), leveleztünk, cseteltünk – és valahogy komolyabbra fordult a dolog.

Viszonozva őszinteségét én is egyre több részletet tártam fel életemből – és akkor még esküszöm, fogalmam sem volt, hogy pont ezeket fogja fegyverként használni ellenem.

Abban az időben történt ez, amikor a lányom betöltötte a tizennyolcadik évét, és ezt kihasználva le is vált rólam gyorsan. A leválásban hatékony segítséget nyújtott neki ez a férfi – nevezzük őt Palinak.

Pali az a pali volt, akiről ránézésre senki rosszat nem feltételezne. A légynek sem tud ártani típus. Ránézésre...

Pali úgy segítette a lányom elköltözését, hogy efféle észérvekkel győzködött: „Semmit nem tehetsz, hiszen nagykorú, és hát az erősebb érv, mint az, hogy érettségi előtt áll még. Meg hát ilyen a szerelem, össze akar költözni azzal a fiúval. De hiszen mi is hogy szeretjük egymást, és inkább ne kockáztasd a szülői kapcsolat meg-

romlását azzal, hogy gátat szabsz egy ilyen okos és szép lánynak, mert tudja ő, hogy mit csinál.”

Nem. Nem tudta ő sem, ahogy én sem – de az másik történet.

Palival rövid idő alatt eljutottunk oda, hogy minden nap együtt voltunk, együtt tértünk nyugovóra. Tulajdonképpen észrevétlenül összeköltöztünk. Annyira finoman történt minden, hogy a mai napig nem tudom, mikor lett volna az évfordulónk...

Nehéz dolog elengedni az embernek egyszem gyerekét, így örültem neki, hogy nem vagyok egyedül, van kihez szólnom, és ahelyett, hogy a lányom vérét szívnam felesleges telefonálásokkal, Palival beszélhetünk az élet nagy dolgairól.

Minél többet beszélgettünk, annál többet mondogatta, hogy kijárna nekem már egy boldogabb élet, mert engem meg kell becsülni, tenyéren kell hordozni és egyebek – mert ugye én egy igazi főnyeremény vagyok.

Miután megvert, akkor jöttem rá, ezt hogyan érthette: ő tényleg megütötte a főnyereményt, ami történetesen én voltam...

Amilyen magasra emelt, olyan mélyre taszított.

Utólag visszatekintve úgy látom, hogy az egész történet egy jól felépített forgatókönyvön alapult, aminek a műzsája az emberi reakciók megfigyelése volt.

Kiváló érzéssel tapintott rá, mikor mit kell tenni és mondani. Sokszor előbb válaszolt a gondolatomra, mint ahogy azt ki mondtam volna. Persze én akkor ezt a közös hullámhossznak és az együttregzésnek tudtam be – ami természetesen létezik és működik, csak ugye az erőnek van jó és rossz oldala.

*